

Fills de Déu

Un relat de: [allan lee](#)

No és que en Jaume, l'hereu, ens fes fora, no, però des que el pare es va ferir, en Joan i jo vam veure que fèiem nosa. Jo, sempre en vaig fer, de nosa, perquè vaig néixer així, curt i negat. Els anys que en Joan va passar al seminari, fent-se un sant capellà, vaig viure ben malament. El Jaume no em sofria; quan es reien de mi, ell també reia, no com el Joan, que diu que sóc fill de Déu, com tothom. Quan el pare va morir, vaig sentir una gran dissort, més quan el Jaume va fer-me anar al casalet de la granja, a fora el mas. No em reca la feina, i jo feia tot el què ningú volia: netejar la cort, carregar aigua i llenya, escorxar les bèsties. Si s'havia d'anar al poble, allà m'enviaven, fes pluja o socarrim; si la gata paria massa seguit, jo li treia els cadells. Mai he ofegat els animalons, que és una mala mort; què saben ells, pobres bestioles, la nosa que fan. Els trencava l'espina: el coll partit en un moment, i ni ho sentien. En Joanet venia, molt de tant en tant: quan fos capellà se'm enduria, em deia. Era el meu consol.

Ara, que fa tants anys que visc lluny del mas, em sento feliç. Aquí al Convent de Santa Maria de Pujalt feinejo de valent, però visc a la casa parroquial amb el Joan. El Joanet és rector de Pujalt i confessor del convent, i està tot el dia puja i baixa, atiant la fe de la gent i fent bones obres.

Avui he estat al galliner, a l'hort i a la cuina; després, la germana Madorell, que és vella i agra, m'ha donat un parcellet, com d'altres vegades. I he pensat que era bon dia per plantar els lliris nous. No hi ha lliris com els meus. No, enlloc de la comarca. Alts i esplendorosos. Quan ve gent de qualitat a visitar el convent, els duen a veure la capella de sant Fatxendo, el canell incorrupte de santa Suleima, i els meus lliris.

Cavo un forat fondo en la terra negra, i llavors m'adono que el parcellet es mou. El primer cop, li vaig dir a la Madorell, germana, és viu, encara, i ella em va mirar furient i va dir: fes com sempre, desgraciat. Però mai els he sepultat alenat; faig com als gatets. Quina culpa en tenen, ells.

Dies com aquest, en Joanet està trist, i sovint plora. S'acusa de ser un pecador, un mal home, i té amarguesa en la mirada.

Jo faig sopa de farigola, que li agrada molt, i cansalada. I passen els dies, i es va consolant, pobre Joan meu.

És viure.